

Arrest

nr. 171 267 van 5 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 16 december 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 22 juni 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 16 december 2015 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende zending van 16 december 2015 ter kennis werden gebracht, is gemotiveerd als volgt:

**“WEIGERING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS EN WEIGERING VAN DE
SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS**

D., S.

Nationaal nummer: X

CG nummer: X

DVZ nummer: X

Asielaanvraag: 22/06/2015

Zoals ik hiertoe gemachtigd ben door artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet, weiger ik u het statuut van vluchteling en het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen. U hebt namelijk geen gevolg gegeven aan mijn aangetekend schrijven dat naar uw gekozen woonplaats werd gestuurd en u op 26 november 2015 opriep. U hebt mij geen geldige reden meegedeeld ter rechtvaardiging van uw afwezigheid binnen een termijn van 15 dagen na de datum van deze oproeping.

Zo maakt u het mij onmogelijk te oordelen of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming.

Bovendien geeft uw gedrag blijkt van desinteresse in de asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur zoals aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een schending van de artikelen 2, 3 en 5 lid 1 van het EVRM, alsook een schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Zij verschaft volgende toelichting:

"1. Algemeen

Met de Raad van State, afdeling wetgeving moet worden -aanvaard dat er een niet-geschreven grondrecht bestaat, inhoudend dat iedere administratieve rechtshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.¹ De materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door deugdelijke motieven die, naar aanleiding van het wettigheidscontrole, moeten kunnen worden gecontroleerd.² In de woorden van de Raad van State, afdeling administratie, luidt het:

"Overwegende dat de materiële motiveringsplicht vereist dat elke administratieve rechtshandeling op motieven gesteund is waarvan het bestaan naar behoren is bewezen en de in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. "³De materiële motiveringsplicht is aldus een technisch-juridisch middel om de (interne) wettigheid van een bestuurshandeling te onderzoeken ⁴ De motievencontrole houdt achtereenvolgens in: het onderzoek naar het bestaan van de motieven, naar dat van de feitelijke juistheid van de motieven, naar het nagaan of de motieven juridisch juist zijn en, uiteindelijk, naar het al dan niet bestaan van een redelijke verhouding tussen de motieven en de inhoud van de beslissing.⁵ Hierbij moet worden opgemerkt dat de motieven, of de beweegredenen, van een beslissing de feiten zijn die de auteur van de handeling töt het stellen ervan hebben bewogen. De motieven zijn met andere woorden de gegevens die bestonden vooraleer de administratieve rechtshandeling werd genomen en die deze moeten rechtvaardigen.⁶ De motieven zijn feitelijk onjuist wanneer zij ten aanzien van de materiële juistheid van de feiten niet bestaan⁷, of het bestaan van die motieven niet bewezen is.⁸

Verzoekster meent dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn, omdat ze niet getuigen van een zorgvuldige afweging van de betrokken belangen en in sommige gevallen feitelijk onjuist zijn. Verzoekster is dan ook van mening dat de door de Commissaris-generaal aangevoerde motieven, zoals hieronder uiteengezet, de bestreden beslissing niet kunnen dragen en dat de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur bijgevolg geschonden is.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat ze, mede omwille van een gebrek aan behoorlijke feitengaring en aan een zorgvuldige afweging van de belangen van verzoekster, niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid, zodat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

2. Toepassing in casu

2.1 Bestreden beslissing

De Commissaris-generaal verantwoordt zijn negatieve beslissing op basis van de volgende motieven:
> Het Commissariaat-Generaal merkte op verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het aangetekend schrijven dat de oproeping tót verschijning bevatte. Uit de afwezigheid van verzoekster wordt een gebrek aan interesse in de asielprocedure afgeleid, hetgeen onverenigbaar wordt geacht met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade.

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht door de Commissaris-generaal:

De Commissaris-generaal gaat er, zoals blijkt uit het voorgaande, van uit dat het feit dat verzoekster niet aanwezig was bij het verhoor blijk geeft van desinteresse in haar asielprocedure en dat hieruit dient afgeleid te worden dat er geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of dat er geen reëel risico bestaat op ernstige schade.

Verzoekster was echter niet op de hoogte van voormeld gehoor, aangezien zij het schrijven van het CGVS nooit heeft ontvangen. De brieven die aan haar gericht waren kwamen bij vergissing toe in de handelszaak die gevestigd is op het gelijkvloers van het gebouw waar verzoekster woont. De beheerder van de handelszaak heeft de post pas half december aan verzoekster overgemaakt. De brief van het CGVS was op dit moment reeds terugbezorgd aan het CGVS. Verzoekster was slechts op de hoogte van het feit dat er een gehoor had plaatsgevonden door de brieven die haar voor het verhoor waren toegestuurd door haar raadsman en die haar pas half december werden overgemaakt.

Op dit moment heeft verzoekster alles in het werk gesteld om via haar raadsman het CGVS te contacteren. Het CGVS werd eerst telefonisch gecontacteerd. Deze pogingen kwamen echter te laat, aangezien het CGVS op 16 december reeds een beslissing ter kennis van verzoekster heeft gebracht, nog voor het CGVS door verzoekster schriftelijk gecontacteerd kon worden.

Uit het voorgaande blijkt dat de afwezigheid van de verzoekster te wijten was aan een samenloop van omstandigheden

2.2 Conclusie

De door het CGVS aangehaalde motieven kunnen dus niet worden beschouwd als een deugdelijke motivering om verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te ontfangen. Uit het voorgaande blijkt bovendien dat de bestreden beslissing niet berust op een correcte feitenvinding, een zorgvuldige voorbereiding en een evenwichtige belangenafweging.

De bestreden beslissing schendt daarom de in het middel vermelde bepalingen.

B. Aangaande de weigering tót de toekenning van de hoedanigheid als vluchteling

1. Schending van de artikelen 2, 3 en 5 lid 1 van het Europees Verdrag van 4 november ter vrijwaring van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

De bestreden beslissing schendt de artikelen 2,3 en 5 lid 1 van het EVRM aangezien de bestreden beslissing verzoekster de facto verplicht naar Kosovo terug te keren.

Terwijl:

Artikel 2 van voormeld verdrag het recht op leven beschermt.

Artikel 3 de verdragsluitende staten verbiedt personen te onderwerpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Dat artikel 5, lid 1 aan iedereen het recht op persoonlijke vrijheid en veiligheid toekent.

De schending van artikel 3 door een staat kan niet alleen voortvloeien uit de rechtstreekse actie van deze staat, die zelf de vernederende of onmenselijke behandeling zou opleggen, maar eveneens uit het feit dat een staat zijn medewerking verleent op de een of andere manier aan een uitzetting naar een land waar een schending van artikel 3 dreigt.

Uit het voorgaande blijkt genoegzaam dat de verzoekster niet weet wat haar te wachten zal staan bij een eventuele terugkeer in Kosovo. Verzoekster weet op dit moment niet hoe haar familie zal reageren op het feit dat zij een dochter heeft en dat zij momenteel geen relatie meer heeft met de vader van het kind. Zij vreest dat de familie haar en haar dochter niet zal accepteren waardoor zij in mensonterende toestanden terecht zou komen. Verzoekster vreest dat deze situatie nefaste gevolgen zou kunnen hebben voor de vrijheid en veiligheid van haar en haar kind.

C. Aangaande de weigering tot toekenning van het subsidiair beschermingsstatuut

1. Schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

1.1 Algemeen

Krachtens artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en met onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet

Daarbij wordt het begrip "ernstige schade" omschreven als 1° doodstraf of executie, 2° foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing of 3° ernstige bedreiging van het elven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

1.2 Toepassing in casu

In het licht van het voorgaande lijdt het geen twijfel dat er in hoofde van verzoekster zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer zij naar haar land van herkomst terugkeert, er in haar hoofde een reëel risico op ernstige schade bestaat, in de eerste plaats in de vorm van onmenselijke of vernederende behandelingen.

Verzoekster heeft immers de gegronde vrees dat haar familie zich tegen haar terugkeer zou verzetten en dat zij en haar dochter niet aanvaard zullen worden. Bijgevolg bestaat er een gegronde vrees dat zowel zij en haar dochter op straat zullen komen te staan. Deze vernederende behandeling is nefast voor de vrijheid en veiligheid van de verzoekster en zou op zijn minst nefaste gevolgen hebben voor de verdere ontwikkeling van de dochter van verzoekster.

D. BESLUIT

Verzoekster voldoet aan de criteria om als vluchteling te worden erkend in de zin van de Vluchtelingenconventie, minstens aan de criteria om beroep te kunnen doen op de subsidiaire bescherming."

2.2. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wetbepaling, immers gesteld dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zij zonder verantwoording geen gevolg gaf aan een oproeping om te worden gehoord. Hierbij wordt nader toegelicht dat verzoekster door aldus te handelen blijk geeft van een desinteresse in de asielprocedure en het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onmogelijk maakt om te oordelen of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie) of van een reëel risico op ernstige schade, zoals gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat niet werd uiteengezet waarom toepassing werd gemaakt van de mogelijkheid om haar asielaanvraag, overeenkomstig artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet, af te wijzen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoekster de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk in vraag stelt voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die *in casu* moet worden onderzocht

in het raam van de toepassing van artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling laat verweerder toe een asielaanvraag af te wijzen indien de aanvrager geen gevolg geeft aan een oproeping om zich aan te melden en binnen de vijftien dagen geen verantwoording geeft voor zijn afwezigheid.

Allereerst stelt verzoekster dat zij niet op de hoogte was van het verhoor aangezien zij het schrijven nooit heeft ontvangen en de brieven per vergissing zijn toegekomen in de handelszaak gevestigd op het gelijkvloers. Verzoekster was slechts op de hoogte van het gehoor door de brieven voor het verhoor die haar door haar raadsman pas half december werden overgemaakt en de bestreden beslissing reeds op 16 december 2015 ter kennis werd gebracht.

Dat de brieven per vergissing zouden zijn toegekomen in de handelszaak van het gelijkvloers van het pand waar verzoekster woont en dat zij slechts op de hoogte was van het gehoor doordat haar raadsman haar de oproepingen slechts half december overmaakte op een ogenblik dat de bestreden beslissing reeds genomen was en ter kennis werd gebracht vormen geen geldige verschoningsgrond voor het niet verschijnen van verzoekster. Dit geldt des te meer nu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat er op 3 november 2015 een kopie van de oproeping voor het gehoor van verzoekster eveneens naar haar raadsman werd gestuurd, deze zelf aanwezig was de dag van het gehoor, doch moest vaststellen dat zijn cliënte niet aanwezig was en hij verder geen nieuws had van haar. Verweerder kon niet anders dan vaststellen dat verzoekster geen gevolg had gegeven aan de oproeping rechtsgeldig verstuurd naar de door haar gekozen woonplaats. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de bestreden beslissing niet berust op een correcte feitenvinding, een zorgvuldige voorbereiding of een evenwichtige belangenafweging.

In tweede instantie zet verzoekster uiteen dat zij niet weet wat haar te wachten staat bij een eventuele terugkeer in Kosovo aangezien zij niet weet hoe haar familie zal reageren op het feit dat zij een dochter heeft en momenteel geen relatie meer heeft met de vader van het kind. Zij vreest dat haar familie zich tegen haar terugkeer zal verzetten en dat zij en haar dochter niet zullen aanvaard worden.

Verzoekster gaat evenwel voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de commissaris-generaal beslist heeft haar het vluchtelingenstatuut evenals de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren op grond van de vaststelling dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het aangetekend schrijven dat haar opriep om te verschijnen, noch heeft verzoekster binnen een termijn van 15 dagen een geldige reden gegeven ter rechtvaardiging van haar afwezigheid. Verweerder heeft bijgevolg geheel op correcte wijze een standpunt ingenomen omtrent verzoeksters nood aan de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op basis van de gegevens waarover hij beschikte op het ogenblik dat hij de beslissing nam. Verzoekster verliest hierbij uit het oog dat het niet aan haar, maar aan verweerder toekomt om te beoordelen of op basis van de voorliggende gegevens kan worden geoordeeld dat een vreemdeling een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Er dient tevens te worden geduid dat zij gehouden is om haar volle medewerking te verlenen wanneer zij een beschermingsstatus aanvraagt en dat wanneer zij dit zonder aannemelijke reden weigert er mag worden aangenomen dat zij geen nood heeft aan een dergelijke status.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de adjunct-commissaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER